

# BELLE

## Een witte (b)engel is geboren



Belle heeft, dat blijkt al heel snel, een behoorlijke eigen wil. Waarschijnlijk heeft ze die nodig om te kunnen overleven, maar het is voor ons wat minder plezierig want Belle moet namelijk ‘de fles’ krijgen; Mary heeft te weinig melk voor haar. Echter, zo klein als ze is, heeft Belle toch bedacht dat ze alleen moedermelk lekker vindt en ze accepteert geen nepmelk uit een nepspeen. Dus ... de boer krijgt er bij Belle geen druppel melk in. Na enige dagen staakt hij zijn pogingen met de woorden: *‘Zij krijgt vanzelf een keer honger’*.

Maar voordat het zover is dat Belle drinkt ... mijn trómmelvliezen .... !

Van kinderen die huilen zeggen ze wel eens: ‘Laat maar huilen, dat is goed voor de stembanden’. Voor Belle is dat blijkbaar ook zo geweest want die jongedame hééft me toch staan roepen daar op stal met als resultaat, dat Belle op latere leeftijd een volume uit die keel krijgt waarmee ze tot ver in de omtrek te horen is.

Kalfjes laten roepen is blijkbaar ook goed voor de longinhoud, want een kreet van Belle is van dusdanige lengte dat elke normale koe of stier al twee keer naar adem heeft gehapt in de tijd dat Belle met één lange uithaal alle dieren in wijde omgeving de stuipen op het lijf jaagt met haar ‘kreet’.

Dus huilen c.q. roepen doet ze volop daar op stal, maar drinken uit een nepspeen?

*‘Nee hoor. Ik dacht ’t niet!’* (= de reactie van Belle)

Bij de boer gaat het dus enkele dagen mis en als ik zie dat Belle steeds magerder wordt, stel ik voor om het eens te proberen. Met allerlei smekgeluidjes en zeer uitgebreid met mijn tong langs mijn lippen bewegen, krijg ik Belle zover dat ze denkt dat dat ‘spul’ misschien toch wel lekker zou kunnen zijn? Ze gaat het eens proberen .....

*'Warm in mijn buik'* zegt ze. *'Niet echt lekker' ... 'Maar iets is beter dan niets he Belle?'* reageer ik snel.

Het lukt, de gaat de fles leeg. Gelukkig!



Ik heb er een taak bij ... Belle de fles geven. De ene keer verloopt het probleemloos, de andere keer is met geen mogelijkheid de melk bij Belle naar binnen te krijgen. Na enige dagen accepteert ze de nepmelk redelijk. De boer neemt het dan weer over.

Met Mary gaat het weer slechter en ze moet dringend naar buiten. In de wei bij Boebie is volop schaduw en gras en daar kan ik Mary beter verzorgen, dus ik vraag aan Boebie om een stukje wei af te staan voor zijn moeder en zijn zusje. Boebie gaat meteen akkoord. Ik had het beter eerst aan de boer kunnen vragen want die wil Belle op stal houden om haar de fles te geven, maar daar is Mary het niet mee eens; als haar kalf moet achterblijven wil zij niet naar een andere locatie.

Dat wordt voor mij dus weer enige dagen inpraten op de boer (ruwe bolster, blanke pit) en ja hoor, Mary en Belle mogen bij Boebie in de wei.

De boer draagt Belle over het asfalt naar de wei want steentjes zijn slecht voor haar tere klauwtjes. Mary komt er als vanzelf achteraan gelopen, die wil bij haar jong blijven.

Voor de zekerheid, om te voorkomen dat Boebie de maïs van Mary opeet, wordt er met een stroomdraad een stukje wei afgezet waar Mary en Belle fijn kunnen verblijven in zon of schaduw.

Mary vindt het zalig om buiten te zijn in het verse gras. Belle blijft meestal dicht bij haar moeder, maar soms glipt ze onder de stroomdraad door en dan rent, springt en speelt ze door de wei, heerlijk de pootjes strekkend. Belle geniet met volle teugen.

Belle gaat vaak op onderzoek uit, ook bij Boebie.

Boebie vindt het prima dat zijn moeder er is, maar dat kleine 'ding' is pijsnel. Het is wel eens lastig als ze aan alle kanten aan hem snuffelt; vooral als ze dat bij de staartaanzet doet kriebelt dat en daar wordt hij onrustig van.



Haar ontdekkingstochten zijn doorgaans van korte duur en meestal gaat ze snel terug naar haar moeder en heeft Boebie weer rust.

Belle eigent zich steeds meer de wei toe en ze heeft nu, behalve een hele lieve moeder en een grote sterke broer, ook twee kippetjes waar ze heel graag achteraan jaagt.

O jee!

De kippetjes zijn niet echt gecharmeerd van Belle. Mientje en Saartje krijgen zo ongeveer een hartverlamming van Belle en Saartje is meteen van de leg.

*'Sorry dames, maar Mary en Belle blijven een poosje hier. Ik zal proberen om Belle uit te leggen dat ze jullie met rust moet laten'.*

Ik probeer Belle duidelijk te maken dat de kippetjes een beetje schrikken van haar speelse gedrag. Ze aanhoort mij geduldig ... draait zich vervolgens om ... en stórmт werkelijk op de kippetjes af die, ocharm, met grote schrik alle kanten op stuiven en hun eerste veren verliezen.

*'ZUCHT'*

(ik dus .. beslist niet dat Belle aan het zuchten is.

Dit even voor de duidelijkheid).

Bij nadere overweging was het bovenstaande eigenlijk het eerste teken van wat Boebie en mij te wachten zou staan, maar ik heb dat niet goed genoeg onderkend..... en dat hebben we geweten!

Mary krijgt van ons volop krachtvoer en het gaat langzaam beter met haar. Voor mij worden de werktijden steeds langer, maar ik kan haar toch niet in de steek laten? Dan heeft de boer geen krachtvoer meer en het duurt nog dagen alvorens er nieuwe voorraad komt. Mary krijgt alleen maïs en gras maar dit is voor Mary ontoereikend en in die dagen verzwakt ze te veel om nog te kunnen herstellen. Ik praat regelmatig met Mary. Elke keer beloof ik haar dat, wat er ook met haar gebeurt, ik zo goed mogelijk voor Belle zal zorgen. Mary vindt het zo erg haar kleintje te moeten achterlaten. Boebie ligt zo dicht mogelijk bij Mary in de buurt en is in die dagen beslist een grote steun voor haar.

De avond van 23 juni praat ik lange tijd met Mary over de prachtige, liefdevolle kalveren die ze op de wereld heeft gezet en dat ik zo heel erg blij ben met Boebie in mijn leven. Ik vertel hoe fantastisch ik haar vind als moeder o.a. omdat ze zo'n engelengeduld heeft. Maar ik zeg haar vooral dat ik zoveel van haar houd. Ik vraag haar om alsjeblieft voor zichzelf te kiezen en of ze, als ze niet meer kan herstellen, naar een andere wereld wil gaan waar ze rust zal hebben. Boebie en ik zorgen zo goed mogelijk voor haar kleine meisje. Mary aanhoort mij rustig. Ze geeft geen antwoord. Ze is zo moe .. ze heeft geen energie meer. Ze is zó moe.

De volgende dag, 24 juni, ligt Mary rustig achter in de wei. Boebie ligt bij haar in de buurt. Ik laat Mary lekker liggen en begin met de gebruikelijke werkzaamheden. Na enige tijd ga ik toch eens kijken en dan blijkt ze niet te slapen, maar te zijn gestorven. Huilend buig ik me over haar heen om haar magere lijf te aaien en haar te zeggen dat ik van haar houd. *'Ach lieve Mary. Oh meisje kon je het echt niet meer volhouden? Het is goed dat je bent gegaan lieverd. Het is oké. Ach lieverd wat zullen Belle en Boebie jou missen. Wat zal ik je missen. Ik had zo gehoopt dat je nog een fijne tijd zou hebben hier in de wei .. fijn samenzijn met jouw kleine meisje. Ik zal zo goed mogelijk voor haar zorgen Mary'*. Al huilend en pratend zit ik bij Mary. Ik probeer afscheid te nemen van die hele lieve moederziel. *'Dag lieve Mary. Dag lieverd. Misschien tot ooit'*.

Belle schijnt het nog niet te beseffen. Soms stoot ze aan de achterkant tegen haar moeder en probeert ze Mary ertoe aan te zetten om op te staan, maar als dat niet gebeurt loopt ze weg en gaat in de wei op onderzoek uit.

Met de tranen stromend over mijn wangen loop ik naar Boebie. Boebie kijkt me meelevend aan. *'Ach Boebie, je lieve mama is weg jongen'*. Boebie weet het. Hij was er bij toen ze overging. *'Jongen wat moeten we toch doen? Wat moet er gebeuren met Belle, die kleine Marybelle zoals ik haar toch wel eens noem'*. Boebie geeft geen antwoord; zoals zo vaak als ik nogal emotioneel ben, zwijgt hij en laat hij mij mijn emoties verwerken. Na een aai over Boebie's snuit loop ik terug naar Mary. Ik wil zo graag nog even bij haar zijn.



Er is een grootse moederziel van de aarde verdwenen. Huilend blijf ik bij Mary zitten, haar aaiend en proberend om afscheid van haar te nemen.

Mary is maar 11 jaar oud geworden. Door de huidige leefomstandigheden ligt de gemiddelde leeftijd van een koe nog maar op ca. negen jaar! Dus Mary is naar die begrippen al 'oud'. Zo was het niet in vroeger tijden .. koeien konden een leeftijd bereiken van rond twintig jaar !

Ik hoop dat we ooit nog eens de dieren in hun natuurlijke ZIJN kunnen laten en dat zij weer de leeftijd kunnen bereiken die normaal gesproken hen toekomt.

Dag lieve Mary! Ik houd van je!

Wordt vervolgd. Belle: Bezint eer gij begint.